

การวิจัยเรื่องนี้กำหนดวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องต่อพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการนำพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไปใช้ในการคุ้มครองเด็ก 3) เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ข้อเสนอแนะ และแนวโน้มการแก้ไขปัญหาในการทำงานคุ้มครองเด็ก โดยเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ คือ พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ทนายความ ผู้ปกครองและเด็ก รวมทั้งหมด 15 ราย เพื่อทำการสัมภาษณ์เจาะลึก ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ควบบุคคล โดยใช่วิธีการเชิงพรรณนาประกอบ

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญส่วนใหญ่มีทัศนคติด้านบวกต่อความจำเป็นในการมีพระราชบัญญัติฯ รวมทั้งประโยชน์ของพระราชบัญญัติที่มีต่อเด็ก ครอบครัว และสังคม นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นว่าพระราชบัญญัติฯ มีความเหมาะสมทั้งในด้านระยะเวลาการนำมาใช้ พื้นที่ที่ประกาศใช้ บุคลากรที่มีส่วนร่วมในการสอบสวนเด็ก ช่วงอายุของเด็กที่ได้รับการคุ้มครอง และการบันทึกภาพและเสียงในการสอบปากคำเด็ก ส่วนทัศนคติในด้านลบ คือ ไม่เห็นด้วยกับค่าตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับอยู่เนื่องจากไม่คุ้มกับค่าใช้จ่าย และมีความเห็นว่าการคุ้มครองเด็กทั้ง 3 ฐานะ คือ ผู้เสียหาย พยาน และผู้ต้องหา ไม่เหมาะสม เนื่องจากไม่สอดคล้องกับบุคลากร และงบประมาณ ทำให้การคุ้มครองเด็กขาดประสิทธิภาพ

ในส่วนของพฤติกรรมการนำพระราชบัญญัติฯ ไปใช้ในการคุ้มครองเด็กพบว่า เจือนใจของพฤติกรรมขึ้นอยู่กับประเภทของคดีและระยะเวลา คือ หากเป็นคดีที่เด็กถูกทำร้ายร่างกาย หรือ คดีทางเพศ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์จะทำหน้าที่ในการถามหรือสัมภาษณ์เด็ก กรณีที่เด็กเป็นผู้ต้องหาและให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนอาจเป็นผู้สัมภาษณ์เด็กก็ได้ ในส่วนของกรบันทึกปากคำเด็ก พนักงานสอบสวนจะเป็นผู้ทำหน้าที่ในการจัดทำบันทึกคำให้การของเด็กมาก่อนล่วงหน้าและให้ผู้เข้าร่วมสอบปากคำอ่าน เพื่อเป็นแนวทางในการสอบปากคำเด็กเนื่องจากมีเวลาจำกัดไม่สามารถมาทำการบันทึกในวันสอบปากคำจริงได้ หากเป็นคดีที่มีความซับซ้อนและมีเวลาเพียงพอ ผู้ปฏิบัติงานมีพฤติกรรมในการสร้างความคุ้นเคยกับเด็ก รวมทั้งมีการประชุมปรึกษากันก่อนการสอบปากคำ ในส่วนของการบันทึกภาพและเสียง พนักงานสอบสวนมีหน้าที่บันทึกวิดีโอเทปทุกครั้ง แต่พบว่าวิดีโอเทปดังกล่าวไม่ค่อยได้นำไปใช้ในชั้นศาล

ปัญหา อุปสรรคที่สำคัญ คือ จำนวนบุคลากรไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และขาดการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและสร้างความตระหนักเรื่องพระราชบัญญัติฯ ทำให้องค์การที่เกี่ยวข้อง และประชาชนทั่วไปไม่ทราบข้อมูล ไม่เห็นความสำคัญของการคุ้มครองเด็กตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

แนวโน้มการใช้พระราชบัญญัติฯ คือ ขกเลิกการบังคับใช้กับคดีที่เด็กเป็นผู้ต้องหา และยกเลิกการบังคับใช้กับเด็กที่กระทำผิดเพียงเล็กน้อย

ข้อเสนอแนะ คือ องค์การที่เกี่ยวข้องควรจัดการอบรมเพื่อเพิ่มจำนวนผู้ทำหน้าที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ให้เพียงพอ จัดการสัมมนาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญา และจัดสรรงบประมาณสนับสนุนให้เหมาะสมกับงาน

This research comprises 3 objectives, i.e., 1) to study concerned people's perception on the revised criminal laws for children protection ; 2) to study the behavior of using the law and 3) to find out problems and obstacles including recommendations and trends in children protection work. Data collection was done by using the in-depth interview techniques with 15 key-informants including lawyers, interrogators, psychologists, social workers, parents and children. Descriptive statistics and logical context description are used mostly for data analysis.

Findings of the study can be summarized below.

The majority of key-informants have positive perception in having to use such a law for the benefits of children, their family and the society at large. In addition, they see the appropriateness of timing, areas and personnel involved in children interrogation including the children's age and methods of recordings. However, there are some negative feeling in work compensation being too low. The protection of children in 3 aspects, i.e., as damaged party, witness and defendants are not appropriate according to the available budget and personnel resulting in ineffective work of child protection.

In the application of the laws, it depends on types of case and time involved, i.e., in the cases of child body or sex abuse, the psychologist or social workers will question the child but in case the child has confessed, the interrogator can interview the child directly, for example.

Major problems and obstacles found are not enough personnel to perform the task, especially the psychologist and social worker; lack of proper public relation work in using the laws to concerned organization and people.

Trends of using the laws in the future are not using such a law to defendant children or to children with minor offenses.

Recommendations proposed are training personnel to have sufficient numbers of psychologist and social worker; holding seminars of concerned organizations for joint action in correcting the problems and allotting appropriate budget.